

er Tilfælde, hvor det ikke kan eller bør ske, og derfor bør Reglen ikke gives i den Form, som Loven indeholder.

Kirck: Det har glædet mig meget at erfare, at den sidste ærede Taler er aldeles enig med mig, hvad Sagen selv angaaer, men ønskede ved Siden deraf en ny Lov, der kunde afværge mundtlige Conferencer imellem Embedsmændene og Regjeringen. Jeg kommer derfor tilbage til, hvad jeg tillod mig at yttre sidst, da jeg havde Ordet. Her tales om Tillid eller Mistillid til Regjeringen eller Embedsmændene; men det, siger jeg, maa slet ikke komme i Betragtning her; der er Ingen af os, der har Mistillid til Regjeringen eller Embedsmændene; men vi ville blot have Tilsludelse til at faae det, som enhver Mand er i sin gode Ret til at forlange, det er Offentliggjørelse af Alt, hvad der passerer. Der maa ikke ske nogen hemmelig Hvijsen eller Underholdning med Hensyn til, hvad der angaaer Folks Bee og Vel; det skal være offentligt; det kan man forlange, at Embedsmændene skulle iagttage ved enhver Erklæring; det er jeg fuldkommen overbevist om. Jeg troer, at enhver Vittring om en Sidebestemmelse i en anden Lov med Hensyn hertil er aldeles overflødig. Har man ingen Tillid til Regjeringen eller Embedsmændene, saa falder det bort, og har man Tillid til Regjeringen og Embedsmændene, falder det ogsaa bort; men man har i al Fald fra begge Sider ikke tabt Noget ved at lade en saa uskyldig og paa Retfærdighed og Billighed saaledes bygget Lov som denne udgaae. Det er min fuldkomne og inderlige Overbeviisning, og jeg skal ikke fravige den, men jeg skal kæmpe for den, saalænge der er Liv og Ande og Blod i mig. Det forekommer mig, at det er ret og billigt,

at Embedsmændene skulle betragte sig altid som siddende i et Glashuus, som man til enhver Tid kan ligge ind i og see, hvad der foregaaer. Der maa ikke foregaae Handlinger i Smug eller mundtlige Conferencer imellem dem og Regjeringens Medlemmer, og jeg troer, at den nuværende Regjering vilde bortvise enhver Embedsmand, der vilde vove at nærme sig den, for at hviffe den Et eller Andet i Ørerne, som han ikke kunde være bekendt at sætte paa Papiret. Jeg kan, jeg gjentager det, ikke finde Andet, end at denne Lov er saa uskyldig og derhos saa retfærdig og billig, at den danske Nation kan fordre den.

Drejer: Der er et Par Vittringer af den meget ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig), som jeg ikke troer at burde lade gaae aldeles uberørte hen. Det forekommer mig saaledes, at den meget ærede Landstingsmand ikke har Ret, naar han betragter Fortrolighedsforholdet imellem Embedsmændene og de overordnede Autoriteter paa samme Maade som Fortrolighedsforholdet imellem et Par Private. Jeg troer ikke, og jeg kan ikke indsee, at det er rigtigt at betragte Forholdet paa denne Maade; thi man kommer virkelig ved Tillegnelsen af en saadan Opsættelse let ind paa en meget uheldig Vej. En anden Vittring af den ærede Landstingsmand, som det har gjort mig ondt at høre her, er den, der, eftersom jeg opfattede det, syntes at vise, at den ærede Landstingsmand søger Motivet hos de Embedsmænd, som have gjort sig til Regel at lade Vedkommende komme til Kundskab om de Erklæringer, de afgive, blot i et Duffe om at tilvinde sig Mængdens Bisfald. Jeg troer virkelig ikke, at dette er ganske besøiet; jeg troer idetmindste, at i mange Tilfælde er Motivet af et langt ædlere Slags.